

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถ ประกอบกิจกรรมการทำงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 37)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น ภาษาไทยจึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้สัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียน มีความสำคัญแทนคำพูด ในการเรียนการสอนทุกวิชา การเขียนยังเป็นการถ่ายทอดความรู้ที่นึกคิด และความต้องการออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมและผลงานการเขียนจะเป็นบทพิสูจน์ความเป็นนักปราชญ์ของผู้มีปัญญาอย่างแท้จริง (วรรณิ โสภประยูร, 2542 : 11) การเขียนเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญมาก ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสามารถเพียงพอในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้ที่สื่อออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ภาษาที่สละสลวย มีการเลือกสรรคำใช้ได้ตรงกับความต้องการ และเขียนถูกต้องตามหลักการเขียน (อรนุช เอี่ยมธรรม, 2543 : 11)

ปัจจุบันนักการศึกษาทั้งหลายมีข้อวิพากษ์ที่ต้องกันว่าบุคคลกลุ่มต่าง ๆ เช่น นักเรียน นักศึกษาตลอดจนประชาชนทั่วไปมีการเขียนผิด ส่งผลกระทบต่อไปถึงการเรียน การสอน ตลอดจนการสื่อสาร ทำให้คุณค่าของภาษาด้อยลงไป และที่สำคัญทำให้สื่อความหมาย ผิดพลาดไป ดังที่ ดวงใจ ไทยอุบล (2543 : 3) สรุปเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยอย่างไม่เหมาะสม พบว่า มีการใช้คำไม่เหมาะสม การเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การใช้รูปประโยคไม่ถูกต้อง และ จากผลการวิจัยยืนยันว่ามีข้อบกพร่องทักษะการเขียน เรื่องการเขียนสะกดคำ เขียนพยัญชนะ และวรรณยุกต์ ผิดที่ เขียนคำพ้องเสียงผิด เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เขียนคำควบลำผัด ใช้คำผัดหน้าที่ใช้คำฟุ่มเฟือย แยกประโยคและแยกส่วนประกอบของคำ ตลอดจน การใช้คำไม่เหมาะสมโดยนำภาษาพูดมาเขียน ลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้วากวน (นิภา แก้วประทีป. 2546 : 15)

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ครูผู้สอนมีหน้าที่ประเมินผลการเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินผล เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และ การประเมินผลเพื่อการตัดสินผลการเรียน ในส่วนของการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียน การสอนจะประเมินผลเป็นระยะ ๆ เมื่อสิ้นสุดการสอนเนื้อหาในแต่ละหน่วยย่อยตาม จุดประสงค์ เพื่อทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนและประเมินผลการผ่านจุดประสงค์ หาก นักเรียนมีความรู้ความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ของจุดประสงค์ ให้ครูทำการวินิจฉัยหาข้อบกพร่องของนักเรียนแล้วสอนซ่อมเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ดีขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 28) ดังนั้น เครื่องมือที่ใช้วัดผลหาข้อบกพร่องนักเรียนที่มีปัญหาว่ายังไม่เกิดการเรียนรู้ตรงจุดใดเพื่อหาทางช่วยเหลือให้นักเรียนเจริญงอกงามบรรลุตาม จุดมุ่งหมายที่วางไว้ ช่วยให้ครูสามารถจัดทำการสอนซ่อมเสริมได้ถูกต้อง คือ แบบทดสอบวินิจฉัย (สมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 7) เพราะแบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เพื่อให้เห็นถึงข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้เพื่อที่จะหาทางแก้ไขได้ตรงจุดยิ่งขึ้น อันจะสามารถทำให้ช่วยเหลือนักเรียนที่มี ปัญหา หรืออุปสรรคในการเรียนหรือเกิดการเรียนรู้ได้เหมือนคนอื่น (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 50) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุภาพ วชิรศิริ (2544 : 11) ที่ว่าแบบทดสอบวินิจฉัย เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เพื่อค้นหาข้อบกพร่องและสาเหตุของข้อบกพร่องในการเรียนของ นักเรียนเพื่อวิเคราะห์ความเก่ง-อ่อน เป็นรายบุคคล และสาเหตุของความอ่อนนั้น เป็นแนว ทางในการจัดหาวิธีการสอนซ่อมเสริมที่ตรงจุด และเป็นการช่วยปรับปรุงความรอบรู้ของ

นักเรียนให้เพิ่มขึ้นอีกด้วย

จากรายงานผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 42.35 ในมาตรฐาน ท 2.1 ได้คะแนนเฉลี่ย 2.67 จากคะแนนเต็ม 6 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 3. 2553 : 8) และจากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ปีการศึกษา 2552 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.75 ในมาตรฐาน ท 2.1 ได้คะแนนเฉลี่ย 2.86 จากคะแนนเต็ม 10 (สำนักทดสอบคุณภาพทางการศึกษา. 2553 : 1) ซึ่งเป็นระดับที่ต้องปรับปรุง จึงจำเป็นต้องหาสาเหตุและแก้ไขให้ดีขึ้น วิธีที่สามารถได้ข้อบกพร่องรวดเร็ว และสะดวกเหมาะสมคือ ใช้แบบทดสอบวินิจฉัย เพื่อช่วยให้ครูผู้สอน รู้ถึงองค์ประกอบที่สำคัญ และอุปสรรคในการเรียนการสอน พร้อมทั้งประหยัดเวลาและแรงงาน ทำให้มีเวลาในการดูแลนักเรียนแต่ละคนได้มาก และช่วยให้นักเรียนรู้ถึงข้อบกพร่องของตน และสามารถปรับปรุงการเรียนได้ตรงจุด และนำมาใช้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับต้น ๆ

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 ที่มีคุณภาพเพื่อนำผลการประเมินไปใช้เป็นสารสนเทศในการวางแผนพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและพัฒนาความสามารถทักษะการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนให้สูงขึ้น และอาจช่วยให้นักเรียน มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ และเป็นพื้นฐานในการเรียนในชั้นสูงต่อไป

คำถามวิจัย

1. แบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพเป็นอย่างไร
2. ข้อบกพร่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 มีอะไรบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อสร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2,399 คน จากโรงเรียน 147 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จากโรงเรียน 15 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 จำนวน 331 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยตารางสำเร็จรูปของเครจซ์ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (สุรวาท ทองบุ, 2550 : 217) และได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ เนื้อหาด้านทักษะการเขียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งประกอบด้วย คำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรรจบ บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) คำราชาศัพท์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การวินิจฉัยทักษะการเขียน หมายถึง การค้นหาอุปสรรคหรือข้อบกพร่องในการเรียนรู้ในนี้ผู้วิจัยมุ่งค้นหาข้อบกพร่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2551

2. ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเรียบเรียงประโยค ของคำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) คำราชาศัพท์ ตามที่กำหนดให้

2.1 ความสามารถในการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถ การเขียนสะกด ให้ถูกต้องตามความหมาย และหลักภาษาไทย ได้แก่ คำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) และ คำราชาศัพท์

2.2 ความสามารถในการใช้คำ หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้คำ ให้เหมาะสมตามความหมายและระดับของคำ ได้แก่ การเลือกใช้คำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ ใช้ บรรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) และ คำราชาศัพท์

2.3 ความสามารถในการเรียบเรียงประโยค หมายถึง ความสามารถในการเขียนและเรียบเรียงคำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคให้ถูกต้องได้ใจความและสอดคล้องกันจากคำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) และ คำราชาศัพท์ ตามที่กำหนดให้

2.4 คำพ้องเสียง หมายถึง คำที่อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนต่างกัน ความหมายต่างกัน บางคำเป็นคำไทยแท้ และบางคำมาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต เป็นต้น

2.5 คำที่มีตัวตัวการันต์ หมายถึง คำที่มีตัวอักษรที่มีไม่ทัณฑฆาต (อ์) กำกับอยู่เพื่อไม่ให้ออกเสียงตัวอักษรนั้น ๆ

2.6 คำที่ใช้ บรรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) หมายถึง บัน และ บรรร อ่านว่า บัน ใช้เขียนนำหน้าพยางค์ เพื่อให้เป็นคำ ควบกล้ำ คือ คำที่มีอักษร ร ล ว ควบ และใช้สระเดียวกัน เวลาอ่านออกเสียงกล้ำเป็นพยางค์เดียวกัน เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นจะผันเป็นไปตามเสียงพยัญชนะตัวหน้า รร (ร หัน) คือ อักษร ร ที่เรียงซ้อนกันสองตัวและเมื่อประสมพยัญชนะจะออกเสียงเป็นอัน

2.7 คำราชาศัพท์ หมายถึง คำสุภาพไพเราะที่นำมาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลที่มีฐานะต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นห้าลำดับได้แก่ พระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ตั้งแต่ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไป พระสงฆ์ของศาสนาพุทธ ข้าราชการ และ สุภาพชนทั่วไป

3. แบบทดสอบสำรวจ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อรวบรวมข้อบกพร่องและคำตอบที่นักเรียนส่วนมากตอบผิดเพื่อใช้เป็นตัวลง และสร้าง โมเดลคำตอบและเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งประกอบด้วย คำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) คำราชาศัพท์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยยึดตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางพุทธศักราช 2551

4. แบบทดสอบวินิจฉัย หมายถึง แบบทดสอบวินิจฉัยทักษะการเขียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อหาข้อบกพร่องของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยแบบทดสอบวินิจฉัยจะคัดแปลงมาจากแบบทดสอบสำรวจ เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์ 1 ฉบับ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบคำพ้องเสียง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบคำที่มีตัวตัวการันต์

ตอนที่ 3 แบบทดสอบคำที่ใช้ บรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน)

ตอนที่ 4 แบบทดสอบคำราชาศัพท์

5. คะแนนเกณฑ์ หมายถึง คะแนนขั้นต่ำในการผ่านของแต่ละจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบ แต่ละตอน ซึ่งกำหนดขึ้นจากการพิจารณาตัดสินของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยพิจารณาเกณฑ์ขั้นต่ำ จากจุดมุ่งหมายของการสอน การวัดผลประเมินผล ความสามารถของนักเรียน ลักษณะและเนื้อหาของข้อสอบได้ เท่ากับร้อยละ 70 ของคะแนนสอบในแต่ละจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

6. ข้อบกพร่อง หมายถึง การเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเรียบเรียงประโยค ของคำพ้องเสียง คำที่มีตัวตัวการันต์ คำที่ใช้ บรร บัน ควบกล้ำ รร (ร หัน) คำราชาศัพท์ ตามที่กำหนดให้ ในแบบทดสอบวินิจฉัยแต่ละตอน และแต่ละจุดประสงค์ ไม่ถูกต้อง

7. นักเรียนที่มีข้อบกพร่อง หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนได้น้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบวินิจฉัยแต่ละตอน และแต่ละจุดประสงค์

8. คุณภาพของแบบทดสอบ หมายถึง คุณลักษณะของแบบทดสอบที่พิจารณาจากค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบ ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

8.1 คุณภาพรายข้อ พิจารณาจากค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากของข้อสอบ

8.1.1 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบ ในการจำแนกผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม ผ่านเกณฑ์ และกลุ่มไม่ผ่านเกณฑ์ หาโดยการ ใช้ดัชนี (B- Index) ของ เบรนนัน (Brennan) ของแบบทดสอบวินิจฉัยทักษะ การเขียน ภาษาไทย

8.1.2 ค่าความยากของข้อสอบ หมายถึง สัดส่วนของนักเรียน ที่ตอบข้อสอบ ในแต่ละข้อถูกเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมด ในการสร้างแบบทดสอบครั้งนี้คัดเลือก ข้อสอบที่มีความยากตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

8.2 คุณภาพทั้งฉบับ พิจารณาจากค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง

8.2.1 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หมายถึง ความคงที่ในการได้คะแนนของ นักเรียนแต่ละคนในการทดสอบไม่ว่าจะทำการทดสอบกี่ครั้งก็ตาม หาโดยวิธีของ โลเวทท์ (Lovett Method)

8.2.2 ความเที่ยงตรง หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ใน สิ่งที่ต้องการวัด หรือวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาจากแบบ ประเมินความสอดคล้อง ซึ่งจะตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิธี ของ โรวินเนลลีและแฮมเบิลตันซึ่งเรียกว่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม (IOC : index of item objective congruence) ซึ่งต้องมีดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป จึงถือว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ด้านทักษะการเขียนภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้บริหาร ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องของ ทักษะการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อใช้วางแผนพัฒนาการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนให้ดีขึ้น และเหมาะสม

2. นักเรียนทราบข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของตนเองและสามารถ ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยวิชาภาษาไทยทักษะอื่น ๆ หรือ วิชาอื่น ๆ และชั้นอื่น ๆ ต่อไป